

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Μάτου κλπ.

κατά της Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 54837/08)

Απόφαση

Στρασβούργο, 22 Ιουλίου 2010

*Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο
44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.*

Στην υπόθεση ΜΑΤΟΥ κλπ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) , αφού συνεδρίασε σε ένα Τμήμα, που το αποτελούσαν οι κάτωθι:

Nina Vajic, *Πρόεδρος,*

Χρήστος Ροζάκης,

Khanlar Hajiyeu,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *Δικαστές,*

Και Søren Nielsen, *Γραμματέας Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, την 1^η Ιουλίου 2010, εξέδωσε την παρούσα απόφαση που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 54837/08) που κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας εξήντα επτά υπήκοοι του Κράτους αυτού, τα ονόματα των οποίων αναφέρονται στο τέλος της παρούσας («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 5 Νοεμβρίου 2008, με βάση το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (« Η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τη κα Τσιλιούκα-Μουσμouλά, Δικηγόρο Αθηνών. Η ελληνική Κυβέρνηση (« Η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους αντιπροσώπους του Οργάνου της, τον κο Μ. Απεσο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τις κες Σ.Τρέκλη και Ζ.Χατζηπαύλου, Δικαστικές Αντιπροσώπους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2009, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει τις αιτιάσεις σχετικά με την διάρκεια της διαδικασίας και την έλλειψη σχετικής προσφυγής, στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Οι προσφεύγοντες είναι γιατροί ή κληρονόμοι αυτών, που συμμετέχουν στο Εθνικό Σύστημα Υγείας και εργάζονται στο Νοσοκομείο «Ο Άγιος Σάββας».

5. Στις 25 Ιανουαρίου 1995, οι προσφεύγοντες ή οι δικαιοπάροχοί τους προσέφυγαν στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή ζητώντας την καταβολή αποζημίωσης για υπερωρίες, η οποία υπολογίζεται σε ποσοστό 1/65^ο του βασικού τους μισθού.

6. Στις 30 Ιανουαρίου 1998, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή (απόφαση υπ'αρ. 1005/1998). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες στις 25 Μαΐου 1998.

7. Στις 15 Ιουνίου 1998, οι ενδιαφερόμενοι άσκησαν έφεση.

8. Στις 28 Νοεμβρίου 2001, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση (απόφαση αρ. 5432/2001). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους ενδιαφερόμενους στις 25 Ιουνίου 2002.

9. Στις 25 Ιουλίου 2002, οι ενδιαφερόμενοι άσκησαν αναίρεση. Η δικάσιμος που αρχικά ορίστηκε για την 1^η Δεκεμβρίου 2003, αναβλήθηκε πολλές φορές. Η υπόθεση εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

10. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την «λογική προθεσμία» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης. Επικαλούνται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, του οποίου τα κρίσιμα μέρη ορίζουν τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, ... εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστήριο, ..., το οποίον θα αποφασίση ... επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, ...».

11. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην θέση αυτή και θεωρεί ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν επιδέχεται κριτική. Σημειώνει ότι επρόκειτο για μια κοινή διαδικασία και θεωρεί ότι ο αριθμός των προσφευγόντων επηρέασε τον περίπλοκο χαρακτήρα της υπόθεσης. Προσθέτει ότι το οικονομικό διακύβευμα της διαφοράς δεν ήταν τόσο σημαντικό για τους ενδιαφερόμενους.

12. Η περίοδος που πρέπει να εξεταστεί αρχίζει στις 25 Ιανουαρίου 1995, με την προσφυγή στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, και δεν έχει ακόμη τελειώσει, αφού η υπόθεση εκκρεμεί ακόμη στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Επομένως, μέχρι σήμερα έχει διαρκέσει δεκαπέντε έτη και πάνω από τέσσερις μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης/ Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται συχνά από τις περιστάσεις της υπόθεσης και σύμφωνα με κριτήρια που έχει καθιερώσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμόδιων αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους

ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

15. Το Δικαστήριο ασχολήθηκε πολλές φορές με υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Frydlender*).

16. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός και κανένα επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε κάποιο διαφορετικό συμπέρασμα στην υπό κρίση υπόθεση. Λαμβάνοντας υπόψη τη Νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ικανοποιεί την απαίτηση για «λογική προθεσμία».

17. Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 ως προς την διάρκεια της διαδικασίας.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα Δικαστήριο στο οποίο να μπορούν να απευθυνθούν για να παραπονεθούν για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης που ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαι παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

19. Η Κυβέρνηση δεν πήρε θέση ως προς το θέμα αυτό.

A. Επί του παραδεκτού

20. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει λοιπόν να κηρυχτεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής Αρχής που να επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για την παραβίαση της υποχρέωσης, που επιβάλλεται από το άρθρο 6 §1 να εξετασθεί η υπόθεση εντός λογικής προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αρ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

22. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η Ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μια πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονούνται για την διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, αρ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διαβλέπει στην υπό κρίση υπόθεση κανένα λόγο να διαφοροποιηθεί από τη Νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν υποστηρίζει ότι η ελληνική έννομη τάξη εφοδιάστηκε εν τω μεταξύ με μια τέτοια προσφυγή.

23. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω απουσίας στο ελληνικό δίκαιο προσφυγής που να επιτρέπει στους προσφεύγοντες να πετύχουν την αναγνώριση του δικαιώματός τους για εκδίκαση της υπόθεσής τους εντός λογικής προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΛΟΙΠΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

24. Οι προσφεύγοντες, παραπονούνται επίσης, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης, για τον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αρ. 1 και παραπονούνται τέλος ότι οι Εθνικές Αρχές τους στερούν από την αποζημίωση για τις υπερωρίες την οποία δικαιούνται.

Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επίδικη διαδικασία δεν έχει ακόμη τελειώσει και ότι η υπόθεση εκκρεμεί ακόμη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

26. Συνάγεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι πρόωρο και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 35 § 1 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Εισαγωγική παρατήρηση

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην υπό κρίση υπόθεση, από τους εξήντα επτά προσφεύγοντες που ασκήσανε την παρούσα προσφυγή, έξι είναι κληρονόμοι των δύο γιατρών που είχαν συμμετάσχει στην επίδικη διαδικασία. Το Δικαστήριο δέχεται ότι οι προσφεύγοντες αυτοί έχουν επαρκές έννομο συμφέρον για να δικαιολογείται η εξέταση για λογαριασμό τους των αιτιάσεων που εγείρονται με την παρούσα προσφυγή. Ωστόσο, για τις ανάγκες υπολογισμού της δίκαιης ικανοποίησης, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες-κληρονόμοι έχουν καθένα δικαίωμα σε ένα μόνο μερίδιο, αυτό που θα είχε εισπράξει ο αποβιώσας συγγενής. Ως εκ τούτου, αν συντρέχει λόγος να επιδικασθεί δίκαιη ικανοποίηση, κάθε ποσό που θα οριστεί θα πρέπει να πολλαπλασιαστεί επί εξήντα τρία, όσοι δηλαδή ήταν οι ενάγοντες ενώπιον των Εθνικών Δικαστηρίων. Η προσέγγιση αυτή είναι και προσέγγιση της Κυβέρνησης. Επομένως, για λόγους συντομίας, το Δικαστήριο θα εξακολουθήσει πιο κάτω να αναφέρεται στους «προσφεύγοντες» χωρίς άλλη διευκρίνιση.

B. Ζημία

29. Οι προσφεύγοντες ζητούν 18.500 € καθένας για την ηθική βλάβη που υπέστησαν. Σημειώνουν ότι το ποσό αυτό εκπροσωπεί αυτό που ζήτησαν στα πλαίσια μιας άλλης αγωγής που είχαν ασκήσει συν τους τόκους.

30. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι οι προσφεύγοντες στην πραγματικότητα επιδιώκουν να αποκαταστήσουν την υλική ζημία που υπέστησαν λόγω της απόρριψης των αγωγών τους από τα εθνικά δικαστήρια. Υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε αυτή καθεαυτή επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το επιδικασθέν ποσό για το λόγο αυτό δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα 1.800 € για κάθε προσφεύγοντα.

31. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η παράταση της επίδικης διαδικασίας πέρα από την «λογική προθεσμία» προκάλεσε στους προσφεύγοντες μια ορισμένη ηθική βλάβη που δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Λαμβάνοντας υπόψη τον αριθμό των προσφευγόντων, την φύση της διαπιστωθείσας παραβίασης καθώς και την ανάγκη τα ποσά που θα επιδικαστούν να συμβαδίζουν με τη Νομολογία του Δικαστηρίου επί του θέματος και να είναι εύλογα θεωρούμενα υπό το πρίσμα του διακυβεύματος της επίδικης διαδικασίας (*Αρβανιτάκη-Ρομπότη και λοιποί κατά της Ελλάδας [GC]*, αρ. 27278/03, §36, CEDH 2008-...), το Δικαστήριο επιδικάζει για το λόγο αυτό 9.000 € σε καθέναν από τους προσφεύγοντες, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Έξοδα και Δαπάνες

32. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 150 € καθένας για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των Εθνικών Δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, χωρίς να προσκομίζουν κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων δεν αποδεικνύονται και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα αυτό.

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης με βάση το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται ότι είναι πραγματικά, αναγκαία και επιπλέον, εύλογα ως προς το ύψος τους. (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας [GC]*, αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI).

35. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων δεν συνοδεύονται από τα δικαιολογητικά που είναι απαραίτητα για να υπολογιστούν με ακρίβεια. Επομένως, το αίτημά τους πρέπει να απορριφθεί.

Δ. Τόκοι υπερημερίας.

36. Το Δικαστήριο κρίνει σωστό να υπολογίσει το ύψος των τόκων υπερημερίας με βάση το επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή όσον αφορά τις αιτιάσεις σχετικά με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την έλλειψη αντίστοιχης πραγματικής προσφυγής και απαράδεκτη για τα περαιτέρω
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης
4. *Αποφαίνεται*
 - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή κράτος πρέπει να καταβάλει σε κάθε προσφεύγοντα (συνολικά εξήντα τρεις μερίδες), μέσα σε τρεις μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θα γίνει οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης, το ποσό των 9.000 € (εννέα χιλιάδων ευρώ) για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες ως φόρος
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Σεπτεμβρίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Søren Nielsen
Γραμματέας
(υπογραφή)

Nina Vajic
Πρόεδρος
(υπογραφή)

Λίστα των προσφευγόντων

- 1 Λαμπρινή ΜΑΤΟΥ
- 2 Κωνσταντίνα ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ
- 3 Ευθύμιος ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ
- 4 Νικηφόρος ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΣ
- 5 Αλέξανδρος ΑΡΝΤΑΒΑΝΗΣ
- 6 Νίκη ΑΡΝΟΓΙΑΝΝΑΚΗ
- 7 Μαρίνα ΒΕΡΓΗ-ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

- 8 Ξένη ΓΕΡΟΝΙΚΟΛΑ-ΤΡΑΜΠΑΛΗ
9 Δημήτριος ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ
10 Νικόλαος ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ
11 Μυρσίνη ΓΚΕΛΗ
12 Κωνσταντίνος ΔΕΛΗΒΕΛΙΩΤΗΣ
13 Εμμανουήλ ΔΕΡΜΗΤΖΑΚΗΣ
14 Μοχάμετ Αλί ΕΛ ΣΑΛΕΧ
15 Ελένη ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ
16 Χαράλαμπος ΖΑΜΠΑΤΗΣ
17 Αθανάσιος ΖΗΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
18 Μαριάννα ΖΩΤΟΥ
19 Δημήτριος ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ
20 Πέτρος ΚΑΡΑΤΖΑΣ
21 Ιωάννης ΚΑΤΣΙΛΙΕΡΗΣ
22 Γεώργιος ΚΟΚΚΑΛΗΣ
23 Νικόλαος ΚΟΡΔΙΩΛΗΣ
24 Γεώργιος ΚΟΥΜΑΚΗΣ
25 Γεωργία ΚΡΙΜΠΕΝΗ-ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗ
26 Μαρία ΚΡΙΤΣΙΩΤΗ-ΓΙΑΛΛΟΥΣΗ
27 Ευάγγελος ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ
28 Ομράν ΜΑΤΟΥΚ
29 Αντιγόνη ΜΕΛΙΣΑΚΗ
30 Ιωάννης ΜΙΣΙΤΖΗΣ
31 Αμαλία ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ-ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ
32 Γεώργιος ΜΙΧΑΛΟΥΔΗΣ
33 Μαρία ΜΩΡΑΚΗ
34 Αθανάσιος ΜΠΑΖΙΝΗΣ
- 35 Νικόλαος ΜΠΑΖΙΩΤΗΣ
36 Σεβασμία ΜΠΑΚΟΥ-ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ-ΧΟΝΔΡΕΛΗ
37 Κωνσταντίνα ΜΠΙΡΜΠΑ
38 Μουντέρ ΝΑΧΑΤ
39 Κυπριανός ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
40 Δημήτρης ΞΥΝΟΠΟΥΛΟΣ
41 Φίλιππος ΠΑΜΟΥΚΤΣΟΓΛΟΥ
42 Ιωάννης ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ
43 Δήμητρα ΠΑΠΟΥΛΙΑ-ΚΟΚΚΑΛΗ

- 44 Στυλιανή ΠΑΠΟΥΛΙΑ (με την ιδιότητά της ως κληρονόμου του Χριστόδουλου-΄Αγγελου ΠΑΠΟΥΛΙΑ)
- 45 Βικτωρία ΠΑΠΟΥΛΙΑ (ομοίως)
- 46 Φωτεινή ΠΑΤΕΛΗ-ΚΑΛΑΪΤΖΗ
- 47 Χαρίλαος ΠΑΤΕΡΑΣ
- 48 Αικατερίνη ΠΑΥΛΟΥ
- 49 Γεώργιος ΠΛΑΤΑΝΙΩΤΗΣ
- 50 Μαρία ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ-ΠΑΠΑΕΥΑΓΓΕΛΟΥ
- 51 Γεώργιος ΡΑΜΑΝΤΑΝΗΣ
- 52 Αθανάσιος ΣΠΑΝΟΣ
- 53 Αναστασία ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΛΟΝΤΟΥ
- 54 Αγγελική ΤΑΒΕΡΝΑΡΑΚΗ-ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΗ
- 55 Κλεισθένης ΤΣΑΜΑΚΙΔΗΣ
- 56 Αλίκη ΤΣΕΡΚΕΖΟΓΛΟΥ
- 57 Αργυρώ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ
- 58 Άννα ΦΙΔΑ-ΚΑΜΙΝΗ
- 59 Νικόλαος ΦΙΛΙΑΣ
- 60 Ευάγγελος ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
- 61 Γεώργιος ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ
- 62 Γεώργιος ΧΑΤΖΗΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
- 63 Ελένη ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ-ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
- 64 Αικατερίνη ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ (με την ιδιότητά της ως κληρονόμου του Μηνά ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ)
- 65 Αναστάσιος ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ (με την ιδιότητά του ως κληρονόμου του Μηνά ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ)
- 66 Σπυρίδων ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ (ομοίως)
- 67 Αντώνιος ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ (ομοίως)